

[Poul Møller.]

Jeg er enig med den højtærede finansminister i, at vi formentlig kan forvente en stor aktivitet i 1964 og det er vigtigt at opretholde den økonomiske balance.

Jeg skal ikke komme ind på, hvem det var, der sagde: efter os kommer syndfloden. Det er for så vidt ligegyldigt. Var det ikke manden, ja, så var det en anden, men det var i hvert fald én, der stod ham nær, som det ærede medlem hr. Retoft sagde. Men det er ikke noget, jeg siger i dag, at efter os kommer syndfloden, det er noget, jeg citerede i fjor, og når man taler så meget om det uansvarlige og det ansvarlige, og når finansministeren gerne vil foregive, at regeringen er særlig ansvarsbevidst, så er det, jeg siger, at det ansvarsbevidste skulle have vist sig, da man bevilgede lønforhøjelser, og ikke når man kommer rendende bagefter for at prøve på at neutralisere lønforhøjelserne. Vi pegede i fjor på, at der var ingen, der kunne sige, om vi i år ville have bedre råd til at tage de lønforhøjelser, som vi ikke kunne tage i fjor. Derfor synes jeg ikke, regeringen nu kan stille det op på den måde, at den ikke har gjort nogen fejl, men tværtimod vil hindre fejl, for man må ikke glemme, at pristalsreguleringen var en del af helhedsløsningen. Nu påstår man, at det er ikke helhedsløsningens lønforhøjelser, der har skylden. Jeg skal ikke komme ind på det nu, men hvis der overhovedet er idé i pristalsreguleringen, så er det dog rigtigt, hvad vi hævder, at den ikke kan give arbejderne mulighed for at bruge mere, end de brugte før prisstigningerne. Det samme antal varer kan de købe, og derfor kan det altså ikke give en overefterspørgsel, som må neddæmpes, at man har pristalsregulering. Jeg forstår ikke, at regeringen ikke kan se, at det er de lønforhøjelser, man har lagt oven på eller under pristalsreguleringen, at det er dem, der giver hovedpine konjunkturpolitisk.

Jeg vil gerne bede finansministeren under de kommende forhandlinger overveje, om det er statsfinansielle grunde, der gør, at

han vil have disse penge, eller det er konjunkturpolitiske grunde. Så vidt jeg har forstået, er det af konjunkturpolitiske grunde, ikke af statsfinansielle, for som ministeren selv siger: der er en reserve, der er et overskud — hvis ikke der var konjunkturpolitiske grunde, der gjorde, at man ikke ville tage af dette overskud. Vi må ind i den betragtning: hvad er det, der sker konjunkturpolitisk? Der er det ikke pristallet, det drejer sig om, dér er det det, at man gennemførte for store lønforhøjelser i fjor. Helhedsløsningen medførte lønforhøjelser på arbejdsgivernes område fra den 1. marts i år på 120 mill. kr. og i alt for samtlige fag, også uden for arbejdsgivernes område, 240 mill. kr. for samtlige arbejdere. Er det ikke et mærkeligt sammentræf, at den lønforhøjelse til arbejderne, som folketingets flertal vedtog i fjor, var på 240 mill. kr., og det, man nu foreslår inddraget, er 260 mill. kr.? Kan man ikke se her, hvad det er, man egentlig vil foretage, og hvad man foretog ved denne helhedsløsning? Man skubbede et problem fra sig, man lovede mennesker en lønforhøjelse, og når den skal træde i kraft, vil man tage den fra dem igen.

Nu får vi jo lejlighed til en drøftelse af alle spørgsmålene i udvalget, også om de skjulte reserver, og vi får en ny årsoversigt. En ting vil jeg sige min vane tro — det hjælper ganske vist ikke noget, det tror jeg ikke mere, men alligevel vil jeg sige det: det er skammeligt, at vi nu igen står i den situation, at der skal vedtages afgiftsforhøjelser, uden at vi har fået regeringens økonomiske årsoversigt. Det er sket år efter år, og det har aldrig hjulpet, hvad vi har sagt; det er aldrig lykkedes at få årsoversigten frem til det tidspunkt, da vi skal vedtage skatter. Det er mærkeligt, at dette arbejde ikke kan gøres så betids, at folketinget kan bruge oversigten til sin vurdering af det kommende finansår, men at den altid skal komme på et tidspunkt, hvor skatterne er vedtaget. Jeg har gerne villet sige dette dels for som sagt at være min